

HECHTINGSTHERAPEUT
PAULIEN KUIPERS (62)

‘Niemand wil sterven met onaffe lijntjes’

Paulien Kuipers (62) werkt als hechtingstherapeut met kinderen en hun ouders. Steeds vaker werkt ze met kinderen op leeftijd en hun nog oudere ouders. ‘Ik zorg voor gouden momenten die mensen samen nog hebben.’

‘De veilige band tussen ouder en kind is voor elk kind van levensbelang. Als daarin iets is misgegaan, reist dat een leven lang met iemand mee. Dat komt doordat we altijd toebehoren aan onze familie en blijven verlangen naar heling van het contact.’ Paulien benadrukt dat onveilige hechting niemands schuld is en veel oorzaken kan hebben. Bijvoorbeeld een moeilijke geboorte, het overlijden van een familielid in de zwangerschap, relatieproblemen of een eigen problematische kindertijd. Paulien: ‘Het gevolg is dat een ouder niet onvoorwaardelijk ja kan zeggen tegen het kind. Het kind blijft met z’n gedrag die ouder zoeken, op allerlei manieren. Het leeft door met een vervorming, bijvoorbeeld door druk te doen als kind of hard en onverschillig te worden als volwassene.’

Pijn als een steen

‘Van ouders naar kinderen en van kinderen naar ouders zit veel pijn die als een steen is geworden. Ik maak samen met hen die steen weer zacht.’ Paulien legt ook uit hoe ze dat doet. Voor haar staat vast dat je de band alleen kunt herstellen als je de pijn

‘Dan kunnen tranen stromen in plaats van verwijten’

‘Dan kunnen tranen stromen in plaats van verwijten’

durft aan te kijken: ‘Door al die opgetaste pijn kunnen ouder en kind elkaar niet meer zien. Als de pijn wordt uitgesproken, kunnen ze over de horizon kijken en elkaar ontmoeten. Dat is wat ik in een paar gesprekken doe. Ik laat de ouder ja zeggen tegen het kind. Zodra ouders of kinderen verwijten hebben, ga ik naar de hartetaal. Die brengt mensen naar het verlangen dat onder de verwijten ligt. Ik laat mensen die dingen uitspreken, bijvoorbeeld: ik heb je zo gemist. Dan kunnen tranen stromen in plaats van verwijten. Ik zorg voor gouden momenten samen, waardoor er ankers komen voor de periode die mensen nog samen hebben.’

Onaffe lijntjes

Vaak hebben mensen zich al een leven lang verschanst achter hun muren. De ouder bijvoorbeeld met een schuldgevoel, de kinderen verwijtend. Dan gebeurt er iets en komt de pijn los. Paulien geeft een voorbeeld: ‘Een moeder wordt ziek en haar dochter wil haar eten geven, maar krijgt haar arm letterlijk niet meer naar de mond van de moeder. De pijn is daar te groot voor en wil gezien worden. Ook in het licht van de dood komt de behoefte om te helen sterker naar voren. Als de verbittering is gebleven, is het sterven ook moeilijker en staan kinderen te schutteren aan het sterfbed.’

Volgens Paulien is er op dit gebied nog veel te winnen. ‘Er is zo veel verdriet bij senioren dat hiermee te maken heeft en we met pillen willen oplossen. Hoe kan iemand die zijn kinderen niet ziet, rustig sterven. Niemand wil sterven met onaffe lijntjes, dan kun je niet weg. Je leven moet een geheel zijn. Ik geloof dat hier een open gat ligt in de samenleving. We zijn te weinig met verbindingen bezig. Problemen die met relaties te maken hebben, kun je alleen in die relatie oplossen.’